

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 412

гр. Стара Загора, 19.03.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно частно гражданско дело № 20265500500213 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл.274-279 във вр. с чл.248 от ГПК.

Делото е образувано е по постъпила в законния 2- седмичен срок по чл.248, ал.1, пр.1 във вр. с чл.259, л.1 от ГПК обща частна жалба вх.№ 35281/25.11.2025г. от ищцата /пълнолетната българска гражданка/ А. З. Ж. от гр.С.З. и от пълномощника ѝ - адвокат по реда на чл.38 от ЗАдв. - адв.К. И. Б. от АК- Русе /с кантора в гр.С./, против изцяло негативното за тях постановеното в з.з. Определение № 3165/03.11.2025г. по приключеното гр.д. № 3393/2024г. по описа на РС- гр.Ст.Загора, с което е била отхвърлена напълно Молбата им вх.№ 25732/21.08.2025г. за изменение на постановеното първоинстанционно Решение № 746/28.07.2025г. по делото в частта му относно присъдените разноските за адвокатско възнаграждение, като неоснователна и недоказана според РС. Частните жалбоподателки считат, че обжалваното от тях първоинстанционно Определение било напълно неправилно и незаконосъобразно, като излагат своите подробни фактически и правни аргументи в тази насока. Молят да бъде отменено това атакувано изцяло негативно за тях Определение на РС, като молят настоящия въззивен съд да измени постановеното първоинстанционно Решение на РС в частта му за разноските в доста по-висок размер, със съответните законови последици от това.

В законния 1- седмичен срок по чл.248, ал.2 от ГПК ответникът /търговския субект - юридическо лице/ „Ф.Б.“ ЕООД, гр.С. не е представил писмен Отговор на ч.жалба.

Въззивният ОС- Ст.Загора, след като обсъди подробно всички фактически и правни оплаквания в частната жалба, мотивите на атакуваното първоинстанционно Определение, материалите от първоинстанционното дело и приложимите по казуса материалноправни и процесуални норми, и относимата по казуса национална и международна съдебна практика по

аналогични казуси, намери за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин от фактическа и правна страна следното:

Частната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от процесуално-легитимирани лица/ищца и неин пълномощник- адвокат/, в изискуемата се законова писмена форма, в предвидения законов срок за обжалване, срещу подлежащ на инстанционен контрол първоинстанционен съдебен акт.

Разгледана по същество ч.жалба се явява изцяло неоснователна и недоказана, като настоящата въззивна инстанция намира, че първоинстанционният съд обосновано, законосъобразно и правилно е приел, че посочените декларираните и поискани разходи в размер на процесната сума за адв. хонорар в размер на присъдените и оспорени общо 575 лв. се явява напълно съотнесим с актуалния текст на чл. 9, ал.1 от Наредба № 1/9.07.2004г. на ВАС за възнаграждения за адвокатска работа за изготвяне на искова молба, процесуално представителство в 2 бр. о.с.з. и кратка пледоария, без изготвяне и представяне на евентуална писмена Защита, като в този процесен случай очевидно адв.възнаграждение по чл.38 от ЗАдв. е било изцяло обосновано и съобразено с предвидените адв. възнаграждения по всеки един от двата обективно и субективно съединени иска/материален предмет на спора делото/, които напълно съобразени с ориентировъчните размери по чл.7 и чл.8 от Наредбата. Поради което настоящия въззивен съд счита, че присъденото адв. възнаграждение в пълния му размер от претендираните и платени общо 575 лв. напълно съответстват на количеството, качеството на извършената адвокатска работа от пълномощника- адвокат на ищцата, с фактическата и правната сложност на вложения от адвоката квалифициран юридически труд по приключилото първоинстанционно дело. В тази именно връзка въззивният съд счита, че въпреки незадължителния за съда и за страните вътрешен ненормативен акт на самоуправляващата се адвокатура /Наредба № 1/2004г. за адвокатските възнаграждения за адвокатска работа“, актуализирана в Д.В. бр.14/2025г./ и задължителното за страните по делото и за националните съдилища в Република България Решението на Съда на Европейския съюз /СЕС/ от 25.01.2024г. по приключеното дело С-438/22, посочените размери на възнагражденията за адвокатска работа нямат задължителен характер и обвързваща сила за клиента, адвоката и съда, а единствено могат да служат за някакъв техен общ ориентир. Още повече, че както първоинстанционния РС-Ст.Загора, така и настоящия въззивен ОС- Ст.Загора напълно се съобразяват с ДР на Наредба № 1/2004г. относно уредените в нея критериите, които следва да се съобразят във всеки конкретен случай при определяне на размера на адвокатското възнаграждение, като РС очевидно и безспорно е обсъдил, взел е предвид и е мотивирал атакуваното си Определение с оглед вида на правния спор между страните, сравнително невисокия материален интерес по делото, вида и количеството извършена работа от пълномощника на ищцата- адвокат по чл.38 от ЗАдв., и преди всичко фактическата и правна сложност на самото вече окончателно приключено първоинстанционно гр.дело. В същия общ

фактически и правен смисъл са и Решение на Съда от 13.07.2023г. по дело С-35/22 на СЕС и Решение на Съда от 21.03.2024г. по дело С-417/22 на СЕС, с които се съобразява и настоящия въззивен съд, който подробно и задълбочено изследва като основен критерий при определяне разноските по дело дали и доколко по настоящото приключено първоинстанционно гр.дело е налице добросъвестно упражняване на права от страна ищцовата страна, както в съдебния, така и в извънсъдебния етап от отношенията му с търговеца. Всичко гореизброено в своята съвкупност налага единствения възможен и доказан фактически и правен извода, че справедливият размер на процесното адвокатско възнаграждение е в присъдения му от РС обоснован и доказан размер от общо 575 лв. и е напълно съобразен, като ориентир с разпоредбите на актуалните текстове на Наредба № 1/2004г. за възнаграждения за адвокатска работа(ДВ, бр.14/2025г.).

Предвид гореизложеното въззивният ОС- Ст.Загора намира процесната ч.жалба за изцяло неоснователна, необоснована и недоказана, а обжалваното Определение на РС- Ст.Загора за напълно обосновано, законосъобразно и правилно, поради което то следва да бъде потвърдено изцяло, ведно с всички законните последици от това.

Това въззивно съдебно Определение е окончателно и не подлежи на понататъшно обжалване пред по-горен съд.

Ето защо водим от горните мотиви и на осн. чл.273, чл.278, ал.4 и чл.271, ал.1, пр.1 от ГПК във вр. с чл.38 от ЗАдв., въззивният ОС- Ст.Загора

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Определение № 3165/03.11.2025г. по гр.д.№ 3393/2024г. по описа на РС- гр.Ст.Загора.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____